

ТЪМНА ДАРБА

АЛЕКСАНДРА БРАКЕН

Превод от английски език
Цветелина Тенекеджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Darkest Minds*
Copyright © 2012 by Alexandra Bracken
All rights reserved

Превод Цветелина Тенекеджиева
Редактор Ваня Петкова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
ISBN 978-954-27-1646-4

*За Стефани и Даниел,
които бяха с мен във всеки микробус*

ПРОЛОГ

Когато Белият шум стихна, вече се намирахме в градината и скубехме бурени.

Открай време ми се отразяваше зле. Без значение дали бях навън, хранех се в столовата, или бях заключена в колибата ми. Връхлетеше ли ме, пронизителните звуци избухваха между ушите ми като самоделна бомба. Повечето момичета от Търмънд се окопитваха само за няколко минути, отгърсваха се от гаденето и дезориентацията като от тревата, полепнала по лагерните им униформи. На мен обаче ми бяха нужни цели часове да се съвзема.

И този път трябваше да е същото.

Но не беше.

Така и не разбрах какво бе предизвикало наказанието. Работехме толкова близо до електрическата ограда на лагера, че подушвах опърления въздух и усещах заряда му, който караше зъбите ми да вибрират. Вероятно някой бе имал глупостта да прекрачи границите на градината. А може би някой краен оптимист беше осъществил общите ни фантазии, хвърляйки камък по главата на най-близкия войник от Специален отряд „Пси“. В такъв случай наказанието би си струвало.

Единственото, което знаех със сигурност, беше, че високоговорителите над нас избъваха два предупредителни сигнала: един кратък, един дълъг. Кожата по тила ми настръхна и паднах напред във влажната пръст с притиснати към ушите ми длани и напрегнати в очакване на удара рамене.

Сигналят, ехтящ от високоговорителите, не беше точно бял шум. Не беше и онова странно жужене, което понякога изпъва въздуха, докато седиш сам в тишината, нито пък глухото бръмчене на компютърен монитор. За правителството на Съединените щати и неговия Отдел за работа с младежи от поколение „Пси“ сигналят представляваше кръстоска между автомобилна аларма и зъболекарска машинка, усилена до такава степен, че ушите ти можеха да прокървят.

Буквално.

Звукът бумтеше от високоговорителите и разкъсваше всеки нерв в тялото ми. Проникна през дланите ми, надделял над писъците на сто аномални тийнейджъри, и се настани в центъра на мозъка ми, където не можех да се домогна до него, за да го изтръгна.

Очите ми плувнаха в сълзи. Опитах да забия лицето си в земята – вкусвах единствено кръв и пръст. Едно от момичетата падна до мен с отворена в ням писък уста. Всичко останало се разми пред погледа ми.

Тялото ми се тресеше в такт с поривите на оглушителното пращане, свиваше се като вехт, пожълтял лист хартия. Нечии ръце клатеха раменете ми; някой изрече името ми – Руби, но бях потънала твърде надълбоко в себе си, за да отвърна. И продължавах да потъвам, да потъвам, докато край мен не остана нищо, сякаш земята ме беше погълнала с едно-единствено дълбинно дихание. После остана само тъмнина.

И тишина.

ПЪРВА ГЛАВА

Грейс Сомърфийлд загина първа.

Или поне първа в моя клас – четвърти. Несъмнено до онзи момент вече хиляди, ако не и стотици хиляди деца си бяха отишли по същия начин. На хората им беше трудно да навържат нещата – а може би просто бяха измислили как да ни държат в неведение дълго след като започнаха да измират деца.

Когато новината за смъртните случаи най-сетне се разчу, моето основно училище забрани изрично на учителите и персонала да говорят с нас за нещото, наречено Болестта на Евърхарт, по името на Майкъл Евърхарт, първата ѝ известна жертва. Не след дълго някой някъде реши да ѝ даде подобавашо название: остра младежка идиопатична невродегенерация – накратко ОМИН. Тогава спря да е болестта на Майкъл. И стана обща.

Всички възрастни хора, които познавах, погребваха мисълта под лъжовни усмивки и прегръдки. Аз самата още живеех в розовия си свят на топло слънце, понита и колекцията ми от състезателни колички. Като се замисля, не мога да повярвам колко наивна съм била, колко сигнали съм пропуснала да забележа. Дори големи, като това напри-

мер, че баша ми, полицай по професия, започна да работи до по-късно, а прибереше ли се, не смееше да ме погледне. Майка ми започна да ме тъпче с витамини и не ме оставяше сама дори за няколко минути.

От друга страна, тъй като родителите ми бяха единствени деца, затова нямах мъртви братовчеди, на чиито семейства да изпращаме червени знаменца, и майка ми не позволяваше на татко да слага „душегубна вихрушка от мръсотии и малоумни забавления“ – позната още като „телевизор“ – в къщата ни, никакви лоши новини не достигаха до изолирания ми свят. Този факт в комбинация с въведените от ЦРУ програми за родителски контрол върху интернет достъпа ми подсигуряваха живот, в който се интересувах повече от подредбата на плюшените играчки върху леглото ми, отколкото от вероятността да умра, преди да навърша десет години.

Затова и бях свършено неподготвена за случилото се на петнайсети септември.

Предишната нощ бе ваяло и родителите ми ме изпратиха на училище с червени гумени ботуши. В училище говорихме за динозаврите и упражнявахме ръкописа си, преди госпожа Порт да ни пусне в обедна почивка с обичайното облекчение на лицето си.

Спомням си и най-малката подробност от онзи обяд, ала не защото седях точно срещу Грейс, а защото тя беше първата и защото подобни неща не се случваха в нормалния живот. Не беше стара като дядо ми. Нямаше рак като Сара, приятелката на мама. Не страдаше от алергии, не кашляше, не си беше ударила главата – нищо. Умря напълно неочаквано и никой от нас не разбра какво се е случило, докато не стана твърде късно.

Онзи съдбовен ден Грейс разискваше пламенно вероятността в желето ѝ да е попаднала муха. Стискаше с пръсти пластмасовата чашка и червеното треперливо вещество в

нея изскачаше по малко от ръба ѝ. Естествено, всички присъстващи искаха да изкажат мнение по въпроса – наистина ли беше муха, или Грейс беше пъкнала бонбонче в желето. Аз също вземах участие в дебата.

– Не лъжа – уверяваше ни Грейс. – Просто...

Думите ѝ секнаха внезапно. Пластмасовата чашка се изплъзна от пръстите ѝ и падна върху масата. Устата ѝ замръзна отворена, а очите ѝ се вторачиха в нещо над главата ми. Челото ѝ се сбърчи така, сякаш се мъчеше да разбере нещо много сложно.

– Грейс? – спомням си, че пророних. – Добре ли си?

Очите ѝ се завъртяха назад в орбитите и показаха бялата си страна за секунда, преди клепачите ѝ да ги покрият. От гърдите ѝ се изтръгна малка въздишка, недостатъчна дори да отвее кичурите кестенява коса, полепнали по устните ѝ.

Всички околни замръзнахме по местата си, но навярно през главите ни минаваше една и съща мисъл: припадна. Седмица или две по-рано Джош Престън беше припаднал на спортната площадка, защото, както госпожа Порт ни бе обяснила, нямал достатъчно захар в кръвта си – или някаква подобна глупост.

Обедната надзорница дотърча до масата. Беше една от четирите възрастни дами с бели козирки и свирки, които се редуваха да дежурят в столовата и на двора през седмицата. Не знам дали имаше някакви медицински познания, освен смътна представа за оказване на първа помощ, но въпреки това свали отпуснатото тяло на Грейс на пода пред смаяните погледи на всички ни.

Притисна ухо към яркорозовата ѝ тениска и се заслуша за пулс, който вече не съществуваше. Нямам представа какво ѝ е минало през главата, но веднага се развика и внезапно ни наобиколиха хора с бели козирки и втрещени лица. Осъзнахме, че Грейс е мъртва чак когато Бен Чо побутна неподвижната ѝ ръка с гуменката си.

Останалите деца се разпишиха. Едно момиче на име Тес заплака толкова силно, че не можеше да си поеме дъх. Малки крачета хукнаха панически към изхода на столовата.

Аз не помръднах от мястото си, обградена от изоставени чинии, вперила поглед в чашката с желе, и позволих на ужаса да пропълзи чак до ръцете и краката ми, приковавайки ги за масата. Ако училищният пазач не беше дошъл да ме изведе навън, кой знае колко време щях да остана в столовата.

Грейс е мъртва, мислех си. Грейс е мъртва? Грейс е мъртва.

И лошото не спря с това.

Месец по-късно, след първите големи вълни на масови смъртни случаи, Центърът за контрол и превенция на разните болести издаде списък с петте симптома, по които родителите можеха да разберат, че детето им е изложено на риск от ОМИН. Дотогава половината ми съученици вече бяха мъртви.

Майка ми скри списъка толкова добре, че го намерих чак след време, и то съвсем случайно, когато се качих на кухненския плот, за да потърся шоколада, който обикновено скътваше зад брашното.

„Как да разберете дали детето ви е изложено на риск“, пишеше на листовката. Разпознах яркооранжевия лист: преди няколко дни госпожа Порт беше раздала същите на малкото си оцелели ученици със заръката да ги предадат на родителите си. Беше ги сгънала на две и щракнала с по три телчета, за да не се изкушим да прочетем съдържанието им. САМО ЗА РОДИТЕЛИТЕ НА РУБИ, пишеше отгоре, подчертано с три линии. Трите линии говореха за нещо сериозно. Родителите ми щяха да ме накажат, ако го бях отворила.

За мое щастие, вече беше отворено.

1. Детето ви внезапно е станало потиснато и неконтakтно и/или е загубило интерес към занимания, от които преди е извличало удоволствие.

2. Нетипично трудно му е да се съсредоточава или внезапно започва да влага прекомерно старание в определени действия, което води до загуба на представата за време и/или пренебрегване на личните му нужди или тези на околните.

3. Страда от халюцинации, повръщане, хронични мигрени, загуба на памет и/или припадъци.

4. Склонно е към агресивни изблици, нетипично безразсъдно поведение или нанасяне на повреди върху собствено то си тяло (необясними изгаряния, насинявания или рани).

5. Развива необясними и опасни за вас или околните навици или способности.

АКО ДЕТЕТО ВИ ПРОЯВЯВА НЯКОЙ ОТ ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СИМПТОМИ, НЕЗАБАВНО ГО РЕГИСТРИРАЙТЕ В САЙТА НА АГЕНЦИЯТА ЗА БОРБА С ОМИН И ИЗЧАКАЙТЕ ТЕХЕН СЛУЖИТЕЛ ДА ВИ СЪОБЩИ ИМЕТО НА МЕСТНАТА БОЛНИЦА, В КОЯТО ТРЯБВА ДА ОТВЕДЕТЕ ДЕТЕТО.

Като прочетох листовката, я сгънах прилежно, върнах я на същото място и повърнах в мивката.

Баба се обади по-късно същата седмица и ми обясни всичко с обичайната си безцеремонност. Измирали стотици деца, всичките на моя възраст. Но докторите работели по въпроса и не трябвало да се страхувам, защото съм нейната внучка и всичко ще бъде наред. Накара ме да ѝ обещавам, че ще слушам и ще кажа на родителите си, ако усетя нещо странно.

Положението се разрасна до зловещи мащаби за отрицателно време. Седмица, след като три от четирите остана-

ли в квартала ми деца бяха погребани, президентът направи официално обръщение към народа. Мама и татко го гледаха на живо на компютъра, а аз подслушвах пред вратата на кабинета.

– Скъпи сънародници – подхвана президентът Грей, – днес сме изправени пред ужасяващо изпитание, което заплашва не само живота на децата ни, но и бъдещето на великата ни нация. Дано намерите поне малка утеха в това, че във Вашингтон тече подготовката на програми за подкрепа както на опечалените семейства, така и на пощадените от жестоката болест деца.

Искаше ми се да видя лицето му, защото усещах, че знае – нямаше как да не знае, – че тази заплаха, тази засечка в иначе бляскавото ни бъдеще нямаше нищо общо със загиналите деца. Те вече бяха погребани или изгорени и можеха единствено да обитават спомените на близките си. Отишли си бяха. Завинаги.

А списъкът със симптомите, онзи, който се разпространяваше запечатан от учителите, който се излъчваше стократно по новините, докато лицата на починалите деца се въртяха в лентата в долната част на екрана? Правителството не се страхуваше от вероятността да загинат още, от празнотата, която щяха да оставят след себе си.

Страхуваше се от нас – оцелелите.

ВТОРА ГЛАВА

Докараха ни в Търмънд един дъждовен ден. Не спря да вали цяла седмица, следващата също. Леден дъжд, от онзи, който щеше да е сняг, ако температурата беше с пет градуса по-ниска. Спомням си как се стичаше на буйни струи по стъклата на училищния автобус. Ако си бях вкъщи, в някоя от колите на родителите ми, щях да проследявам с пръсти лъкатушешките им пътечки по студеното стъкло. Сега обаче ръцете ми бяха вързани зад гърба ми и мъжете в черни униформи ни бяха наблъскали по четирима на седалка. Едва дишахме.

Топлината от стотината тела замъгляваше прозорците и действаше като преграда към външния свят. По-натам започнаха да боядисват в черно прозорците на жълтите автобуси, с които караха децата. Просто до онзи момент още не им беше хрумвало.

Прекарах петчасовото пътуване на мястото до прозореца, затова поутихнеше ли пороят, мярвах откъслечи от пейзажа. Всичко ми изглеждаше еднакво – зелени поляни, дълбоки гори. Сякаш изобщо не бяхме напусkali Вирджиния. Момичето до мен – което по-късно щяха да причислят към групата на Сините, – като че ли разпозна един крайпътен

знак, защото се приведе над мен, за да го огледа по-добре. Предполагах, че всички деца в автобуса бяха от Вирджиния, но нямаше как да съм сигурна, тъй като ни бяха наложили едно основно правило: Мълчание.

Когато ме отведоха от дома на предишния ден, ме затвориха заедно с другите деца в някакъв склад, където прекарахме цялата нощ. Помещението беше обляно в неестествено ярка светлина; накараха ни да седнем един до друг на мръсния циментов под и насочиха три прожектора към нас. Не ни позволиха да спим. Очите ми сълзяха толкова силно от прахоляка, че не виждах потните, бледи лица край себе си, камо ли тези на войниците, които ни наблюдаваха иззад полукръга от прожектори. Незнайно защо вече не ги възприемах като цялостни, най-обикновени мъже и жени. През сивата мъгла на просъницата ги виждах като съвкупност от дребни, страховити парчета: бензиновата смрад на вакса за обувки, скърцането на твърда кожа, отвратените гримаси по лицата им. Върхът на нечия кубинка в ребрата ми, когато започнах да се унасям в сън.

На следващата сутрин пътувахме в съвършена тишина, нарушавана единствено от радиостанциите на войниците и сподавените вопли на децата в задната част на автобуса. Детето в другия край на моята седалка подмокри панталоните си, но не каза нищо на рижавата жена от СОП, която стоеше до него. Вече го беше зашлевила веднъж, след като ѝ се беше оплакало, че не е хапвало нищичко цял ден.

Приковах босите си стъпала в пода, за да задържа краката си неподвижни. От глада ми се виеше свят и от време на време успяваше да заглуши дори изблиците на смъртен страх, пронизващи тялото ми. Трудно ми беше да се съсредоточа, а още по-трудно да седя неподвижно; имах чувството, че се смалявам в желанието си да се слeya със седалката и да изчезна напълно. Ръцете ми започваха да изтръпват от дългия престой зад гърба ми. Колкото повече се мъчех да

разхлабя найлоновото въже, с което ги бяха вързали, толкова повече то прорязваше нежната кожа по китките ми.

Специален отряд „Пси“ – така беше представил себе си и партньорите си шофьорът на автобуса, когато ни беше взел от склада. *Идвайте с нас по заповед на командира на Специален отряд „Пси“ – Джоузеф Трейлър.* Показа ни и някакъв документ, значи, беше истина. Така или иначе, бях научена да не споря с възрастни.

Автобусът се наклони рязко и отби от тясното шосе по още по-тесен черен път. Друсането събуди всеки, който бе имал щастието да заспи. Задействаха и войниците в черни униформи. Те изпънаха гърбове и стрелнаха погледи към предното стъкло.

Видях първо великанската ограда. Притъмнялото сиво небе оцветяваше всичко в потискащ тъмносин нюанс; всичко... без оградата. Тя сияеше в сребристо, докато вятърът свистеше през отворите ѝ. Под прозореца ми виждах десетки униформени мъже и жени, които ескортираха автобуса бегом. Докато шофьорът минаваше през портата, военните в контролната кабина до нея се изправиха и му отдадоха чест.

Автобусът спря рязко и ни наредиха да не помръдваме от местата си, докато лагерната порта се затваряше зад нас. Ключалките ѝ шракнаха гръмко в тишината. Нашият автобус не беше първият, минал през нея – първият беше пристигнал преди цяла година. Не бяхме и последният. Той щеше да пристигне след още три години и да запълни лагера до максималната му вместимост.

Последва секунда затишие, преди един войник в черен дъждобран да почука на вратата на автобуса. Шофьорът се пресегна и дръпна лоста – и сложи край на надеждите ни, че това е просто кратка спирка.

Беше грамаден мъж, напълно подходящ за ролята на зъл великан в някой филм или на злодея в анимациите. Вой-

никът от СОП не свали качулката на дъждобрана, прикриваше с нея лицето и косата си и изобщо всичко, което би ми позволило да го разпозная по-късно. Не че имаше знание. Той не говореше от свое име. Говореше от името на целия лагер.

– Сега ще станете и ще слезете от автобуса възможно най-дисциплинирано – провикна се той. Шофьорът поне-чи да му даде микрофона, но войникът го отблъсна с опакото на ръката си. – Ще бъдете разделени на групи от по десет души и подложени на необходимите изследвания. Не опитвайте да бягате. Не говорете. Не правете нищо, което не ви е казано да направите. Неподчинилите се ще бъдат наказани.

Тъй като бях на десетгодишна възраст, се явях едно от по-малките деца в автобуса, макар че имаше и още по-малки от нас. Повечето изглеждаха на дванайсет, дори тринайсет. Омразата и подозрението в очите на войника накараха гръбнака ми да изтръпне от ужас, но у по-големите ми спътници породиха единствено непокорство.

– Върви на майната си! – извика някой от задните седалки.

Всички се обърнахме тъкмо навреме, за да видим как военнослужещата с огненочервената коса забива задния край на пушката си в устата на момчето. То изкрещя от болка и изумление, а жената повтори удара си с такава сила, че при следващия му гневен дъх от устата му се разхвърчаха ситни пръски кръв. Тъй като беше с вързани ръце, нямаше как да се предпази. Просто трябваше да понесе наказанието си.

Военните започнаха да извеждат децата от автобуса седалка по седалка. Аз обаче не можех да откъсна очи от момчето, чиято мълчалива, токсична ярост като че ли замъгляваше въздуха около него. Явно усетил, че се вирам в него, обърна глава и посрещна погледа ми. После кимна окуражително. И се усмихна, разкривайки окървавените

си зъби. В този момент някой ме вдигна от седалката ми и преди да осъзная какво се случва, вече влачех крака по мокрите стъпала на автобуса и незнайно как се озовах на колене под проливния дъжд. Друг войник ме пое и ме поведе към две момичета на моята възраст. Дрехите им бяха полепнали по телата им като стара кожа, прозрачни и увиснали.

Навън около стройните редици деца се навъртаха двайсетина войници. Стъпалата ми бяха напълно погълнати от калта и треперех в пижамата си, но на никого не му направи впечатление и никой не дойде да среже найлоновите въжета около китките ни. Зачакахме мълчаливо, със стиснати между зъбите ни езици. Вдигнах поглед към облаците и позволих на дъжда да брули лицето ми. Имах чувството, че небето се разпаднаше парче по парче.

Вече извеждаха и последните четворки от рейса и ги хвърляха на земята. Най-отзад, след висока блондинка с празен поглед, вървеше и момчето с разбита уста. Едва ги виждах през стихийния дъжд и запотените стъкла на автобуса, но ми се стори, че момчето се приведе напред и прошепна нещо в ухото на русото момиче тъкмо когато краката ѝ намериха първото стъпало. Тя кимна слабо забележимо. В мига, в който обувките ѝ докоснаха калта, момчето хукна надясно, изплъзвайки се от ръцете на близкия войник. Един от другите изрева ожесточено „Спри!“, но тя продължи да препуска към вратата. Тъй като вниманието на всички бе насочено към нея, никой не погледна към момчето, което още беше в автобуса – никой, освен мен. Вече слизаше по стълбите и видях, че предницата на белия му суитшърт беше изцапана със собствената му кръв. Червенокосата му помагаше да стъпи на земята, както и на всички нас преди него. Пръстите ѝ се впиха в лакътя му и като че ли усетих желязната ѝ хватка върху собствената ми натъртена кожа. Момчето се обърна да ѝ каже нещо с мас-

ка на съвършено спокойствие върху лицето.

Служителката на СОП го пусна, извади пистолета от кобура си и без да каже нито дума – без дори да мигне – пхна дулото му в устата си и дръпна спусъка.

Не знам дали изпищях на глас, или сподавеният звук бе дошъл от гърлото на жената, осъзнала какво прави, но прекалено късно да го спре. Образът ѝ – увисналата ѝ челюст, изскочилите от черепа ѝ очи, внезапно отпуснатата ѝ кожа – се отпечата във въздуха като фотонегатив и остана там далеч по-дълго от експлозията от розова, разпръснатата като ситна мъгла кръв и кичури коса.

Детето до мен се сгромоляса на земята в несвяст, а след миг вече всички крещяхме.

Жената от СОП се свлече в калта в същия момент, в който повалиха избягалото момиче. Дъждът отми кръвта от прозорците и жълтото тяло на автобуса, като разду тъмните струйки, докато не изчезнаха напълно. Всичко се случи светкавично.

Момчето гледаше към нас.

– Бягайте! – изкрещя през разбити зъби. – Какво правите? *Бягайте!*

Но първото нещо, което мина през ума ми, не беше: *А ти какво правиш? Нито дори: Защо?*

Помислих си: *Но аз нямам къде да отида.*

Действието му предизвика такава паника, че все едно беше взривил целия автобус. Някои от децата го послушаха и хукнаха към оградата, но пътят им бе блокиран от редица войници в черни униформи, които сякаш изникнаха от нищото. Повечето останаха вкоренени по местата си и само пищяха, пищяха, пищяха, докато дъждът се сипеше по тях, а калта засмукваше краката им. Едно момиче ме бутна с рамо на земята и видях как цяла група войници се спуска към момчето, което още стоеше на вратата на автобуса. Останалите войници ни крещяха да седнем на земята, да

замръзнем на място. Аз просто слушах и изпълнявах.

– Оранжево! – изрева единият в уоки-токито си. – Инцидент при главната порта. Донесете оборудване за код Оранжево...

Посмях да вдигна очи чак когато ни струпаха на едно място и заловиха момчето с разбитата уста. И тогава, изтръпнала от ужас, се запитах дали той не беше единственият от нас, способен на подобно нещо. Или всички край мен бяха затворени тук именно защото можеха да принуждават други хора да нараняват себе си.

Но аз не съм такава – просветнаха думите в главата ми, – не и аз, сбъркали са, сбъркали са...

С чувство на болезнена празнота в гърдите видях как един от униформените взе флакон боя и нарисува огромен оранжев X на гърба на момчето. Крясъците му бяха секнали единствено защото двама от другите войници бяха сложили странна черна маска върху долната част на лицето му – нещо като кучешки намордник.

Напрежението изби по кожата ми като пот. Подкараха ни в колона по един през лагера в посока на лазарета. По пътя си видяхме друга група деца, идваща откъм редицата паянтови дървени колиби. Всичките бяха облечени в бели униформи с различен цвят хиксове на гърбовете и черна цифра над тях. Забелязах общо пет цвята – зелен, син, жълт, оранжев и червен.

Децата със зелени и сини хиксове се разхождаха свободно из лагера. Онези с бледожълти, оранжеви или червени символи се тътреха през калта с оковани ръце и крака, вързани един за друг с дълга верига. Беязаните с оранжево носеха от странните намордници на лицата си.

Нашата групичка натикаха в сграда с ярко осветление, сух въздух и прокъсан лист с надпис ЛАЗАРЕТ на входната врата. Докторите и сестрите, наредени по дългия коридор, ни гледаха с отворотени гримаси и клатеха глави. Шахматно

наредените плочки по пода станаха хлъзгави от дъждовната вода и калта, които внесохме със себе си, и ми се наложи да внимавам как ходя. В носа ми нахлу острата миризма на дезинфектант и лимонова есенция.

Изкачихме се в индианска нишка по тъмно циментово стълбище в дъното на първия етаж, който беше пълен с празни легла и провиснали бели завеси. Само не и Оранжево. Не и Червено.

Стомахът ми се беше свил на топка. Не можех да прогоня от главата си лицето на онази жена точно в мига, в който натисна спусъка, нито купчинката окървавена коса, приземила се до краката ми. Не можех да прогоня и лицето на майка ми, когато ме заключи в гаража. Не можех да прогоня лицето на баба.

Поне тя ще дойде – повтарях си наум. – Ще дойде. Ще поговори с мама и татко и ще дойде да ме вземе. Ще дойде, ще дойде, ще дойде...

Като се качихме на горния етаж, най-сетне срязаха найлоновите въжета около китките ни и отново ни разделиха, като отпратиха едната половина от групата ни към десния край на ледения коридор, а другата – към левия. И двата изглеждаха абсолютно еднакво – редица затворени врати и малко прозорче в дъното. За момент забравих всичко друго и загледах как дъждът шиба малкото мътно стъкло. В следващия вратата отляво се отвори с тихо скрибуцане и през пролуката надникна пухкавото лице на мъж на средна възраст. Хвърли ни бегъл поглед, после прошепна нещо на войника, отговорен за групата ни. И други врати започнаха да се отварят една по една и да пропускат още хора с бели престилки и подозрителни изражения.

Без всякакво обяснение униформените започнаха да влачат и бутат децата към белите престилки и кабинетите им. Избликът на объркани, уплашени възгласи бе заглушен от пронизителна сирена. Аз се вкочаних, гледайки как вра-

тите се затварят една по една. Чудех се дали някога ще видя тези деца отново.

Чувствах главата си пълна с мокър пясък. Погледнах през рамо; от момчето с разбита уста нямаше и следа, но споменът за него ме беше преследвал през целия лагер. Дали не ни бяха довели тук, защото мислеха, че имаме болестта на Евърхарт? Дали не очакваха да умрем всеки момент?

Как беше успяло онова момче да подтикне червенокосата към подобно нещо? Какво ѝ беше прошепнал?

Докато стоях на мястото си и треперех толкова силно, че ставите ме боляха, усетих как нечия ръка се шмугва в моята. Момичето – същото, което ме беше съборило в калта по-рано – впери свиреп поглед в мен. Тъмнорусата ѝ коса беше полепнала по черепа ѝ; между горната устна и носа ѝ изпъкваше розов белег. Тъмните ѝ очи просветнаха, а когато проговори, забелязах, че са прерязали телчетата на скобите ѝ, но са оставили металните пластинки, залепени за зъбите ѝ.

– Не се страхувай – прошепна тя. – Не им позволявай да те видят уплашена.

Ръкописният надпис върху етикета на якето ѝ гласеше САМАНТА ДАЛ. Стърчеше до тила ѝ като абсурден придатък.

Стояхме рамо до рамо, толкова близо една до друга, че сключените ни пръсти бяха скрити между плата на пижамата ми и лилавото ѝ пухено яке. Заловиха я на път за училище същата сутрин, когато дойдоха и за мен. Спомням си как тъмните ѝ очи горяха от омраза в микробуса, в който ни заключиха. Не крещя като останалите.

Децата, които бяха изчезнали зад вратите, започнаха да се връщат едно по едно със сиви пуловери и панталони в ръце. Вместо да ги пратят при нас обаче, ги поведоха към долния етаж, преди да осъзнаем какво се случва.

Не изглеждат ранени. Надушвах перманентен маркер и нещо като спирт, но не видях кървящи или разплакани деца.

Когато дойде ред на момичето до мен, близкият войник я дръпна рязко и ни раздели. Искаше ми се да вляза с нея, да посрещнем заедно онова, което се криеше зад вратата. Всичко друго, само не и отново да остана сама, без жива душа за опора.

Ръцете ми трепереха толкова силно, че ми се наложи да ги скръстя пред гърдите си и да вкопча пръсти в лактите им, за да ги усмиря. Стоях най-отпред на опашката, забила поглед в шахматните плочки между черните кубинки на войника и собствените ми кални пръсти. Бях изтощена до мозъка на костите си заради безсънната нощ, а острата мизантропия на вакса за обувки замъгляваше съзнанието ми още повече.

Тогава дойде и моят ред.

Озовах се в смътно осветен кабинет, наполовина по-малък от тясната ми спалня у дома, без дори да си спомням как съм влязла вътре.

– Име?

Погледът ми попадна върху самотна кушетка със странна сива машина, погълнала горния ѝ край като ореол.

Лицето на мъжа в бяла престилка се показа иззад лаптопа на масата. Беше крехък на вид човечец, чиито очила с тънки сребристи рамки заплашваха да се свлекат от носа му при следващото рязко движение. Гласът му беше неестествено висок и звучеше сякаш не говори, а пишука. Притиснах гръб в затворената врата, мъчейки се да осигуря колкото може повече разстояние между себе си, непознатия и страховитата му машина.

Той проследи погледа ми до кушетката.

– Това е просто скенер. Няма от какво да се плашиш.

Явно не изглеждах особено успокоена, защото продъл-

жи:

– Случайно някога да си си чупила крайник или да си удряла силно главата си? Знаеш ли какво е компютърен томограф?

Търпението в гласа му ме убеди да направя крачка напред. Поклатих глава.

– След малко ще те помоля да легнеш на леглото и с помощта на същата тази машина ще проверя дали главата ти е наред. Но първо искам да ми кажеш името си.

Ще проверя дали главата ти е наред. Но как знаеше... ?

– *Името ти* – повтори мъжът, този път доста по-настойтелно.

– Руби – отвърнах аз и му продиктувах буква по буква фамилията си.

Той се разписа на лаптопа, отвлечайки вниманието си от мен за момент. Очите ми отново намериха машината. Зачудих се колко ли щеше да е болезнено някой да се ровичка в главата ми. И дали имаше начин да разбере какво бях сторила.

– По дяволите, все по-мързеливи стават – измърмори мъжът, по-скоро на себе си, отколкото на мен. – Още ли не са те класифицирали?

Нямах представа за какво говори.

– Зададох ли ти разни въпроси, когато те взеха? – попита той и стана от мястото си. Стаята далеч не беше голяма. Дойде до мен само с две крачки, а на мен ми бяха нужни едва две секунди да изпадна в паника. – Родителите ти докладваха ли на войниците какви симптоми проявяваш?

– Симптоми? – промълвих аз. – Нямам никакви симптоми... не съм болна от...

Той поклати глава видимо ядосан.

– Спокойно, тук си в безопасност. Няма да ти направя нищо. – Говореше с равен глас и странен блясък в очите. Думите му звучаха заучено. – Съществуват различни видо-

ве симптоми. – Обясни той, като се наведе до моето ниво. Виждах единствено кривите му предни зъби и тъмните кръгове около очите му. Дъхът му миришеше на кафе и мента. – И различни видове... деца. Сега ще снимам мозъка ти и това ще ни помогне да те впишем при другите като теб.

Поклатих глава.

– Но аз нямам никакви симптоми! Баба ще дойде да ме вземе, наистина, кълна се... тя ще ви обясни всичко, моля ви!

– Кажи, миличка, бива ли те в математиката и решаването на ребуси? Зелените са изключително умни и имат смайваща памет. – Мислите ми отскочиха към децата, които бях видяла навън, към цветните хиксове на гърба на тениските им. *Зелено, помислих си. Какво означаваха другите цветове? Червено, Синьо, Жълто и...*

И Оранжево. Като момчето с разкървавената уста.

– Добре – продължи той, след като си пое дълбока глътка въздух. – Тогава легни на кушетката и започваме. Още сега, ако обичаш.

Не помръднах от мястото си. През главата ми прелитаха толкова много мисли наведнъж. Беше ми трудно дори да задържа погледа си върху него.

– Сега – повтори той и се запъти към машината. – Не ме принуждавай да извикам някого от войниците. Те не са толкова учтиви, повярвай ми. – Екранът върху страничния панел светна с едно докосване, а после и самата машина се озари. В центъра на сивия кръг проблясваше бяла светлина, навярно в подготовка за поредния тест. Съоръжението виеше и бълваше топъл въздух на талази, който дразнеше всяка пора на тялото ми.

В главата ми вече се въртеше само една мисъл: *Ще разбере. Ще разбере какво съм им направила.*

Долепих отново гръб до вратата и заопипвах слепеш-

ком в търсене на дръжката. Имах чувството, че всяка една лекция, която татко ми беше изнасял за общуването с непознати, се осъществяваше. Това място не беше безопасно. Мъжът пред мен не беше добронамерен.

Треперех толкова неудържимо, че вероятно очакваше да припадна. Или просто се канеше да ме сложи насила върху кушетката и да ме задържи там, докато машината не се спусне над мен и ме приклеши.

Досега не бях набрала смелост да побягна, но вече имах готовност да го сторя. Когато пръстите ми докопаха дръжката, усетих как ръката му си проправя път през рошавата ми коса и ме сграбчва за тила. Допирът на ледената му ръка върху пламналата ми кожа ме накара да изтръпна, но не острата болка в основата на черепа ми изтръгна кръсък от мен.

Без да мига, той внезапно впери премрежен поглед в мен. Аз обаче виждах всичко – дори невъзможното. Ръце, барабанящи по автомобилен волан, жена в черна рокля, привела се да ме целуне, бейзболна топка, летяща към мен на огромно зелено игрище, пръстите ми, заровени в косата на малко момиченце... Картините се въртяха зад затворените ми клепачи досущ като кадри на стар филм. Образи на хора и предмети се жигосваха в ретините ми и витаеха в главата ми като свирепи призраци.

Не са мои – пищеше съзнанието ми. – Това не са мои спомени.

Но нима бе възможно да са негови? Спомени ли бяха наистина? Или пък мисли.

В следващия момент ме връхлетя още една върволица. Момче, сивата машина просветваше и пущеше над него. *Жълто.* Усетих как устните ми оформят думите, сякаш бях присъствала на място. Видях малко червенокосо момиченце в стая, подобна на тази; видях как вдига пръст и масата с лаптопа пред нея закръжава на няколко сантиметра

от земята. *Синьо*, чух да казва същият мъжки глас. Момче, стиснало молив между дланите си, впило пронизителен поглед в него – моливът избухва в пламъци. *Червено*. Карти с изображения и цифри, вдигнати пред лицето на друго дете. *Зелено*.

Стиснах очи, но не успях да се измъкна от картините, които последваха – редици маршируващи, маскирани с намордници чудовища. Намирах се високо над тях и ги наблюдавах през оплискано от пороен дъжд стъкло, но въпреки това съзрях белезниците и веригите им. Видях всичко.

Аз не съм една от тях. Моля ви, моля ви, моля ви...

Свлякох се на колене и опрях длани в пода; едва се съвлякох да не повърна върху себе си и плочките. Ръката на мъжа в бяла престилка още стискаше тила ми.

– Зелена съм – проплаках, а бръмченето на машината почти погълна думите ми. Светлината ми се беше сторила твърде ярка и преди, но сега усилваше още повече туптенето зад очите ми. Вперих поглед в празното му лице и опитах да го убедя: – Зелена съм... моля ви, моля ви... – Но вече виждах майка ми, усмивката на момчето с разбитата уста – явно беше разпознал нещо от себе си в мен. Вече знаех какво съм.

– Зелена...

Вдигнах поглед към гласа, който се спусна над мен. Изцъклените очи на мъжа се вираха празно в моите. Ломотеше нещо през отпуснатия си език, сякаш дъвчеше думите.

– Аз съм...

– Зелена – каза той, клатейки глава. Гласът му звучеше позаякнал. Остави ме да клеча на пода и отиде да изключи машината, а като се върна зад бюрото си, бях толкова смаяна, че забравих да заплача. Едва когато взе флакона със зелена боя, рисува огромен хикс на гърба на униформената ми риза и ми я подаде, си спомних, че трябва да дишам.

Всичко ще бъде наред, повтарях си, докато вървах по сту-

дения коридор и надолу по стълбището, към момичетата и военните, които ме чакаха на долния етаж. Чак през нощта, облещила очи в леглото си, осъзнах, че вече бях получила единствения си шанс за бягство – и не се бях възползвала от него.